

Kako Bog molitev usliši.

Plodovito seme Kristusovega nauka, ki ga je zasejal sveti Marko v Afriki, rodilo je z božjo pripomočjo dober in obilen sad. Že v četrtem stoletju je bila kerščanska vera razširjena skorej po vseh straneh severne Afrike, in med reko Nilom in atlantskim morjem cvetelo je že takrat mnogo kerščanskih občin.

Na onej strani severoafrikankega obrežja, katero so Francozi v novejši dobi zopet za kerščanstvo pridobili, stala je okolo 383. l. blizu nekega primorskega mesta cerkvice svetega mučenca Ciprijana. V tej cerkvi je klečala nekega večera plemenita gospa, ter je goreče molila in prosila Boga, naj bi uslišal njeno prošnjo in jej pomagal v veliki nadlogi. Sè solzami v očeh je gledala v podobo razpetega odrešenika ter ga je iz globočine serca prosila naj bi jo uslišal.

In kedó bi se čudil, da se je omenjena gospa v svojej molitvi tako vnela; vsaj je molila za svoje najdražje bitje, ki ga je imela na zemlji; molila je za svojega preljubega sina. Bog jej ga je dal zdravega in čverstega, ter ga je nadaril z najlepšimi zmožnostmi in darovi. Ali sin je zabredel pozneje v brezbožne tovarišije in žalostne dušne zmote, in to je bilo, kar je pobožno mater noč in dan v serce peklo.

Učil se je v glasovitem mestu Kartagi govorniške umetnosti. A na svetu je že tako; hrepenenje po posvetnej časti in slavi nij mu dalo miru, da bi ostal v svojej domovini. Želja ga je vlekla v Rim, kjer so óno dobo živeli najslavnejši možje in so podučevali v vseh strokah znanstva in umetnosti. Njegova skerbna mati se je bala, da bi njen ljubi sin v tem velikem mestu ne zagazil še v večje pregrehe in hudobije. Prosila ga je sè sklenjenima rokama, naj ostane doma; — ali vse njene prošnje bile so brez vspeha.

Jokaje se. ga je spremila do morja, ter ga vedno prosila in nagovarjala, naj bi vendar odstopil od svoje nakane. Ali sin neče slušati, in mati je sklenila ž njim iti celó preko morja. Zdaj se jej sin kaže, kakor bi hotel izpolniti njeno željo, ter jej reče, da bode le svojega prijatelja spremil na ladijo in ž njim nekoliko besed govoril, a ona naj ga v tem počaka v bližnji cerkvi. Mati je storila, kakor jej je sin rekel in čakala ga je sè solzami v očeh, ter je ves čas ljubega Boga prosila, naj bi omečil njegovo sercé in naj bi ga ne pustil od nje. Ali sin je odšel še tisto noč, ko je mati najbolj goreče zanj Boga prosila, in Bog je to dopustil ter nij uslišal materine molitve. Kako se prestraši drugega dne uboga mati, ko zapazi, da je sama ostala na morskem obrežju, a ladija z njenim sinom je že daleč na morji.

A pri vsem tem je Bog vendar uslišal materino molitev, ter je njenega sina pripeljal na boljši pot, nego si ga je ona misliti mogla. Bog je dal pobožnej materi več, nego ga je ona óno noč prosila. Božja previdnost je dopustila, da je njeni sin srečno prišel v Rim, a iz Rima v veliko mesto Milan. V Milanu sta pa živela dva jako pobožna človeka, veliki škof sv. Ambrož, eden najslavnejših mož óne dobe, in pobožni svetnik Simplicijan. Ta dva božja človeka zapazila sta kmalu v verlem mladeniču velike sposobnosti in plemenito dušo, ki je željno iskala resnice, pa dosihdob nij mogla nikjer najti pravega prijatelja. Našla ga je zdaj v omenjenih dveh možéh, ki sta bila za izgubljenega sina pravo orožje milosti božje. V Milanu se je zapeljani sin otresel vseh pregrešnih raz-

vad in verskih zmotnjav, zapustil je brezbožne svoje tovariše ter je junaško zopet nastopil pot, na katerem je postal najsvitlejša zvezda svete katoliške cerkve in naposled svetnik pri Bogu v nebesih. — Kedó ne pozna ovega sina in njegove pobožne matere, od katerih vam sem tukaj nekoliko povedal? Bil je to sv. Avguštin in njegova bogaboječa mati Monika. —

Glejte otroci, sveta Monika je molila, a nij bila uslišana onako, kakor si je ona v ònem trenutku želela; ipak je bila uslišana v obilnej meri, kakor je njena pobožnost in materina skerblijivost zaslužila.

„Ti o Bog,“ tako pravi sv. Avguštin, ko omenja ta prigodek, „nezapopadljiv v svojem ravnanji, zaperl si želji moje matere svoje uho, ter jej nisi dal, česa te je prosila òni trenotek, a nisi jej dal edino zaradi tega, da izpolniš v meni to, kar je ona neprestano v svojej duši nosila in za kar te je vsaki dan prosila.“

č.

M a č e h a.

Mlada Anka pridno dekle
Mačeho imela;
Ta je bila huda žena
Anke nij terpela.
Ko jej kruha je dajala
Zmir nad njo je godernjala.

Anka pa je bila tiho,
Vse je preterpela;
Le, če sama kdaj je bila,
Britko je ihtéla:
„Oj! da moja mama prava
V černej zemlji že mi spava.“

Ali mačeha zmir huje
Z Anko je ravnala,
Ta pa voljno vse prenaša
Tiho je jokala:
„Oj! da moja mama prava
V černej zemlji že mi spava.“ — —

„To boš vse mi denes 'zbrala“
Mačeha jej pravi,
In tri mernike prosá tje
K Ančiki postavi.
Zmešano prosó je s prahom
Anka prične delo strahom. —

Prileteli pa golobci
So k ubogej revi,
S kljuncem zbirati pričeli,
Da je zjutraj v dnevi
Bilo že prosó izbráno,
S prahom, peskom namešano.

In v zahvalo golobičem
Dá prosá zdaj malo.
Kar se mačeha oglasi:
„Ti boš potresalo
Golobičem zernje moje
Ter si pasla ž'valce svoje!“

Mačeha zdaj k Anki skoči
In jo pretepuje;
Neusmiljeno, brezserčno
V njena lica suje.
„To peščico si izbrala
Pa še to boš tičem dalá.“

Tako mačeha je djala —
Domóv pride oče; —
Anko vidi pretepeno,
Ki prav milo joče.
„Kaj ti je, oj dete moje?
Ranjeno je lice tvoje.“

Dragi ata, dragi ata!
Vedno sem tepena;
Mačeha me zló sovraži — —
Huda to je žena.
„Oj! da moja mama prava
V černej zemlji že mi spava.“

V serce se očetu smili
Ančika, ter pravi:
„Več ne bodeš mi terpela
Kakor si mi davi.
Nijsem vedel, kaj godilo
S tabo se je, dete milo.“ —

Mačeha zdaj res drugače,
Anko je ljubila, —
Ali Anka je še večkrat
Žalostna tožila:
„Oj! da moja mama prava
V černej zemlji že mi spava!“

F. Š.